

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Δημήτρης Βακρινός, ο serial killer με το ταξί

Της Νίνας Κουλετάκη

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ)

Οπως ανέφερα στην εισαγωγή αυτού του άρθρου, οι Δαγλής και Βακρινός είναι οι πρώτοι έλληνες serial killers. Τυπικά πρώτος θεωρείται ο Δαγλής, καθώς διέπραξε τον πρώτο του φόνο λίγους μήνες πριν τον διπλό του Βακρινού. Όταν συνελλήφθη ο Βακρινός, τον Απρίλιο του 1997, ήταν καταζητούμενος για δύο δολοφονίες, εκ των οποίων η μία διπλή. Κατά την ανάκριση ομολόγησε άλλους τρεις φόνους, τους οποίους η αστυνομία αγνοούσε. Καθώς την πρώτη του δολοφονία την είχε διαπράξει μια δεκαετία πριν την σύλληψή του, μπορούμε ασφαλώς να πούμε ότι πρόκειται για τον πρώτο έλληνα σειριακό δολοφόνο. Ας δούμε τα εγκλήματα του Δημήτρη Βακρινού με χρονολογική σειρά, όπως προέκυψαν από την ομολογία του και την αστυνομική έρευνα.

Πρώτο θύμα: ο συγγάτοικος του Βακρινού, Παναγιώτης Γαγλιάς, γνωστός και ως «πεταλούδας» στον υπόκοσμο, το 1987. Δολοφονήθηκε στον ύπνο του, στο σπίτι τους στην Πετρούπολη. Μετά τον φόνο ο Βακρινός τύλιξε το πτώμα με νάυλον σακούλες και το ξεφορτώθηκε σε ερημική περιοχή της Αργολίδας, λίγο έξω από το Άργος. Ο Βακρινός είπε στους αστυνομικούς ότι ήθελε να εκδικηθεί τον συγγάτοικό του γιατί του είχε κλέψει μια καραμπίνα.

Δεύτερο θύμα: η 25χρονη Αναστασία Σιμιτζή, το 1993. Επιβιβάστηκε στο ταξί του Βακρινού, στην Αγία Βαρβάρα, σε κατάσταση μέθης. Φλερτάρει με τον Βακρινό και πηγαίνουν μαζί σε διάφορα μπαρ. Στη συνέχεια την οδηγεί στον Σκαραμαγκά, στο ξενοδοχείο «Γλάρο», προκειμένου να τελειώσουν ερωτικά την βραδιά τους. Η Σιμιτζή αρνείται και - όπως ισχυρίζεται ο Βακρινός - τον προσβάλλει, αποκαλώντας τον «κοντό». Έξαλλος, την περιλούζει με πετρέλαιο και την καίει ζωντανά.

Τρίτο θύμα: ο, επίσης ταξιτζής, Θεόδωρος Ανδρεάδης, το πτώμα του οποίου βρέθηκε στο Λουτράκι Κορινθίας, τον Ιανουάριο του 1994. Ο Βακρινός δήλωσε στους αστυνομικούς ότι τον σκότωσε γιατί «δεν τον άφησε να πάρει πελάτη από την πιάτσα των ταξί στην Ελευσίνα, επειδή ήταν αθηναίος ταξιτζής»!

Τέταρτο και πέμπτο θύμα: οι αδελ-

φοί Κώστας και Αντώνης Σπυρόπουλος, στο Μενίδι, στις 21 Δεκεμβρίου του 1995. Τους δολοφόνησε σ' ένα βενζινάδιο επί της Λεωφόρου Καραμανλή με ένα 45άρι πιστόλι, λόγω οικονομικών διαφορών. Ο Βακρινός είχε πάει να κλέψει με αντικλείδι το αυτοκίνητο που είχε πουλήσει ο ίδιος στους Σπυρόπουλους λίγους μήνες νωρίτερα. Η αρχική συμφωνία ήταν για 700.000 δρχ., αλλά τα δύο αδέρφια του έδωσαν τελικά 600.000. Ο Βακρινός θεώρησε ότι τον κορόϊδεψαν κι αποφάσισε να κλέψει το αυτοκίνητό του. Οι Σπυρόπουλοι τον αντιλήφθηκαν και άρχισαν να τον καταδιώκουν με το δικό τους. Ο Βακρινός έμεινε από βενζίνη και αναγκάστηκε να σταματήσει σε ένα βενζινάδικο, όπου τον ακολούθησαν και τα αδέρφια. Προσπάθησαν να τον ακινητοποιήσουν χωρίς να γνωρίζουν ότι οπλοφορούσε. Ο Βακρινός άνοιξε πυρ. Αφού άδειασε το όπλο του πάνω τους, επέστρεψε στο αυτοκίνητό του. Πήρε ένα δεύτερο όπλο, έδωσε και στους δύο την «χαριστική βολή» και τράπηκε σε φυγή.

Έκτο θύμα: ο Σεραφείμ Αγιαννίδης, στις 30 Μαΐου του 1996, στο Περιστέρι. Σύμφωνα με τον Βακρινό, το θύμα «του χάλασε το προξενικό με μια κοπέλα που ήταν ερωτευμένος και γι' αυτό έπρεπε να πεθάνει». Πήγε στο σπίτι του Αγιαννίδη, στην οδό Θησέως 206, φορώντας μια μαύρη κουκούλα, και χτύπησε το κουδούνι. Η μητέρα του θύματος, καθώς το ίδιο απουσίαζε, πηγαίνοντας ν' ανοίξει την πόρτα, είδε τον κουκουλοφόρο Βακρινό από το «ματάκι» και ειδοποίησε την αστυνομία. Ο Βακρινός κρύφτηκε στην αποθήκη του ισογείου, περίμενε μέχρι να επιστρέψει ο Αγιαννίδης και τον πυροβόλησε θανάσιμα. Στη συνέχεια άνοιξε πυρ κατά των αστυνο-

μικών, που ήδη είχαν ανταποκριθεί στην κλήση. Τραυμάτισε σοβαρά τον πατέρα του θύματος και τον αστυνομικό Χρήστο Γεωργαντόπουλο. Για τους αστυνομικούς, πλέον, η σύλληψή του ήταν «υπόθεση τιμής». Στην προσπάθειά του να ξεφύγει από τον αστυνομικό κλοιό, μετά την δολοφονία του Αγιαννίδη, και κατά τη διάρκεια της περιπλάνησής του, έχασε το όπλο του κι αυτό τον έκανε να αναστείλει από τότε την εγκληματική του δράση, μέχρι να προμηθευτεί νέα όπλα.

Η δολοφονία των Σπυρόπουλων υπήρξε η αρχή του τέλους για τον Βακρινό. Το όνομά του είχε ήδη καταγραφεί από τους αστυνομικούς κατά την διάρκεια της έρευνας για την ανακάλυψη του δολοφόνου. Οι αστυνομικοί σκέφτηκαν ότι αντικλείδι για το κλεμμένο αυτοκίνητο θα μπορούσε να έχει μόνο ο αρχικός ιδιοκτήτης του, δηλαδή ο Βακρινός, και τον αναζητούσαν παντού, χωρίς να καταφέρνουν να τον εντοπίσουν. Μετά την δολοφονία του Αγιαννίδη, μια γειτόνισσα του θύματος κατέθεσε ότι ο δράστης διέφυγε με ένα ταξί. Η αστυνομία εξέτασε ενδελεχώς όλους τους οδηγούς στις πιάτσες, ρωτώντας τους αν την συγκεκριμένη ημέρα και ώρα είχαν πάρει έναν κοντό και λεπτοκαμωμένο πελάτη. Οι έρευνες δεν απέδωσαν κάτι, μέχρι τη στιγμή που ένας αξιωματικός σκέφτηκε ότι ο ύποπτος θα μπορούσε να είναι οδηγός και όχι πελάτης. Από εκεί και μετά τα πράγματα πήραν τον δρόμο τους. Ο Δημήτρης Βακρινός συνελήφθη τον Απρίλιο του 1997. Η Αστυνομία συνέλαβε επίσης τον υπάλληλο του ΟΤΕ Χανίων Ιωάννη Φραντζεσκάκη, από τον οποίο είχε αγοράσει τα δύο όπλα και τις σφαίρες. Ο ίδιος επρόκειτο να του στείλει ένα καινούριο όπλο, χωρίς

βέβαια να γνωρίζει σε ποιον άνθρωπο το έστειλε.

«Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου που συναντώ έναν τέτοιο εγκληματία», θα εξομολογηθεί κάποια στιγμή ο διευθυντής της Ασφάλειας Αττικής Ι. Παπαδάκης. «Δεν χρειάστηκε πολύς κόπος για να ομολογήσει τα πάντα. Λες και ένοιωθε... ήρωας. Ψυχραιμος, χωρίς ίχνος μεταμέλειας, με ευστοχία περιέγραψε τα εγκλήματά του. Όλα είχαν έναν κοινό παρονομαστή: ήταν καλά οργανωμένα, διεπράχθησαν δι' ασήμαντον αφορμήν και χωρίς εμφανή κίνητρα». Ο ίδιος ο Βακρινός είπε στην ανάκριση: «Με θεωρούσαν άνθρωπο της καρπαζιάς, έτσι με αντιμετώπιζαν. Με το όπλο αισθανόμουν θεός, την ώρα της δολοφονίας... ψήλωνα». Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις αστυνομικών και ψυχολόγων, ο Βακρινός χαρακτηρίστηκε σαν serial killer, με σαφές όμως ψυχοπαθολογικό υπόβαθρο, το οποίο ανάγεται κύρια στην παιδική του ηλικία και σχετίζεται με σεξουαλική καταπίεση, μειωμένη αυτοεκτίμηση και γενική συμπλεγματική συμπεριφορά.

Στις 25 Μαΐου του 1997 ο Δημήτρης Βακρινός βρέθηκε νεκρός, κρεμασμένος από τα κορδόνια των παπουτσιών του, σε μια σωλήνωση των λουτρών της φυλακής του Κορυδαλλού. Δεν είχε προλάβει να δικάσει.

Επίλογος

Κλείνοντας την ιδιαίτερη υπόθεση του Δημήτρη Βακρινού, του serial killer με το ταξί, έχω να παρατηρήσω τα εξής. Ο Βακρινός, σε καμία περίπτωση, δεν παρουσίαζε τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του σειριακού δολοφόνου, έτσι όπως αυτά έχουν περιγραφεί και αναλυθεί από ειδικούς της ψυχιατρικής και της εγκληματολογίας. Μπορούμε ασφαλώς να υποθέσουμε ότι ο Βακρινός ήταν ένας serial killer που «κατασκευάστηκε» από την κοινωνία. Μεγαλωμένος στην φτώχεια, κακοποιημένος ως παιδί, με εμφάνιση που δεν ανταποκρινόταν στα «πρότυπα» των lifestyle περιοδικών -και εξαιτίας της οποίας έπεφτε θύμα bullying σε όλη τη ζωή του-, με συμπλέγματα κατωτερότητας και μειωμένη αυτοεκτίμηση, αποτέλεσε χρόνων κακοποίησης, έπαιρνε εκδίκηση και ένοιωθε ανώτερος όλων μόνο όταν είχε ένα από τα όπλα του στο χέρι. Τότε μεταμορφωνόταν σε δυνατό και «ψηλό» αρσενικό, που κανένας δεν μπορούσε -και δεν τολμούσε- να ειρωνευτεί.